

**MOTU PROPRIO PAPE PAVLA VI. »FIRMA IN TRADITIONE«
KOJIM ODREĐUJE NEKE OVLAŠTI U VEZI S MISNIM
STIPENDIJAMA**

U stalnoj je tradiciji Crkve da vjernici, vođeni pobožnim i crkvenim osjećajem, nešto prilažu euharistijskoj žrtvi kao žrtvu samih sebe, da bi što aktivnije u njoj sudjelovali. Oni na taj način sa svoje strane providaju za potrebe Crkve, a osobito za uzdržavanje njezinih službenika. To je pak u duhu Gospodinovih riječi »Dostojan je (...) radnik svoje plaće« (Lk 10, 7), što ih apostol Pavao spominje u prvoj poslanici Timoteju (5, 18) i u prvoj poslanici Korinćanima (9, 7—14).

Taj je običaj, kojim se vjernici tješnje združuju s Kristom koji sebe prinosi za žrtvu i odatle primaju veće obilje plodova, Crkva ne samo odobravalala nego i promicala. Ona smatra da je to kao znak sjedinjenja krštenika s Kristom i vjernika sa svećenikom koji vrši svoju službu na dobro istog vjernika.

Tokom stoljeća davane su prikladne norme da bi se taj osjećaj očuvao uvijek neporočnim i bio osiguran protiv bilo kakve deformacije koja bi mogla nastati. Te su norme išle za tim da se bogoslužje, koje su vjernici velikodušno željeli iskazati Bogu, doista slavi s nesmanjenim poštovanjem i velikodušnošću. Budući da je ponekad moralno nemoguće, zbog posebnih okolnosti vremena i ljudskog društva, da se potpuno izvrše tražene i prihvaćene obveze — zato se i obavljaju s manjom pravilnošću — Crkva je u takvim slučajevima nužno prisiljena da na primjeren način preispita te obveze. U isto vrijeme ona svojski nastoji da u toj stvari bude dosljedna samoj sebi i da ostane vjerna darovateljima.

Vođeni osobito tom nakanom da se stvore nekom doličnom brigom norme kojima se uređuju misni stipendiji — stvar zaista teška i koja traži mnogo razboritosti — odlučili smo notom što ju je objavilo Državno ili Papinsko tajništvo dne 29. studenoga 1971. (AAS, 63, 1971, str. 841), sebi pridržati, za sada i za neko vrijeme, svaku odluku o zatraženim redukcijama, kondonacijama i komutacijama misnih stipendija, obustavljajući od prvog veljače 1972. sva ovlaštenja dana bilo kome i na bilo koji način.

Sada pak, kad je uglavnom postignuta svrha radi koje je uvedena ona odredba, smatramo da je došlo vrijeme da okončamo tu pridržanost. Ali da bi povoljno uređenje ove stvari počivalo na novim temeljima i da bi se svakako spriječila neispravna tumačenja koja bi se temeljila na onome što se prije moglo priznati zakonitim, smatrali smo shodnim sada dokinuti sve što je preostalo od prijašnjih ovlasti.

Ipak, da bismo nekako doskočili potrebama za koje se ponekad moraju brinuti naša braća u biskupstvu, i imajući u vidu prokušano iskustvo što ga imaju na temelju ovlasti koja su im dana Apostolskim pismima, danim motu proprio, »Pastorale munus« (AAS, 56, 1964., str. 5—12) i »De Episcoporum muneribus« (AAS, 58, 1964., str. 467—472), smatrali smo uputnim dati neke ovlasti onima koji su s nama dionici pastoralne službe u Crkvi.

Stoga, nakon što smo stvar zrelo promislili, na vlastitu pobudu i iz punine naše apostolske vlasti odlučujemo i određujemo za cijelu Crkvu ovo što slijedi:

I. Spomenuta pridržanost, o kojoj je riječ u noti Državnog tajništva od 29. studenoga 1971., prestaje danom prvoga mjeseca srpnja 1974. Prema tome, od toga dana Sv. kongregacije rimske Kurije moći će opet primati ono nad čime su nadležne u toj stvari. Ali će obavljanje tih poslova morati prilagoditi novim i brižljivo određenim normama koje su im posebno dane. Stoga od sada treba slati tim Sv. kongregacijama molbe koje se budu pravile u vezi s tom stvari.

II. Od završetka toga istoga dana opozivaju se sve ovlasti, što se tiče misnih stipendija, koje su bile na bilo koji način dane ili stečene. Prestaju dakle ovlasti dane bilo kojoj osobi fizičkoj ili moralnoj od Nas ili od naših predšasnika također i usmeno, od rimske Kurije, ili od bilo koje druge vlasti, na temelju privilegija, indulta, dispensacija, ili na bilo koji drugi način, ne izuzimajući ni partikularnog zakona; prestaju ovlasti stečene na temelju komunikacije, običaja, pa i posebnoga, stoljetnoga ili od pamtivijeka, preskripcije ili iz bilo kojeg drugog razloga.

Nakon tog opoziva određujemo da od sada važe samo ove ovlasti:

a) ovlasti koje su sada dane Sv. kongregacijama rimske Kurije, o kojima se govori pod br. I.;

b) ovlasti koje se nalaze u Apostolskom pismu, danim motu proprio, »Pastorale munus« i u »Index facultatum«, koje se običavaju davati mjesnim ordinarijima i papinskim legatima;

c) nove ovlasti dane biskupima ovim Apostolskim pismom, danim motu proprio, o kojima će biti riječ u slijedećem broju.

III. Onim pak osobama koje se spominju u Apostolskom pismu »Pastorale munus«, danim motu proprio, i to pod istim uvjetima koji su ondje određeni, također od 1. srpnja podijeljujemo ove ovlasti:

a) ovlast dozvoliti svećenicima koji u biskupiji celebriraju **binirane** ili **trinirane** mise da ih namijene za primljeni stipendij, koji treba izdati za potrebe što ih dijecezanski biskup odredi, ili ih namijeniti po nakama radi kojih bi inače trebalo tražiti kondonaciju ili samo redukciju. Ta se ovlast ne proteže na koncelebrirane binacije, o kojima se radi u

deklaraciji Sv. kongregacije za bogoštovlje od 7. kolovoza 1972., br. 3b (AAS, 64, 1972., str. 561—563), za koje se zabranjuje uzeti stipendij pod bilo kojom izlikom;

b) ovlast reducirati, u odnosu koji odgovara smanjenim prihodima, teret kojim se obvezuju katedralne ili kolegijalne kapitule da dnevno namijene konventualnu misu za dobročinitelje, izuzev jednu konventualnu misu svakog mjeseca;

c) ovlast prenijeti, zbog opravdanog razloga, obveze misa u dane, crkve ili na oltare različite od onih koji su određeni u zakladama.

Ove norme stupaju na snagu od prvoga dana slijedećeg mjeseca srpnja.

Naređujemo da sve što god je određeno u ovom našem pismu, danim motu proprio, da sve to bude čvrsto i valjano i da se tome ne protivi bilo što suprotno, pa ni ono što je na najposebniji način spomena vrijedno.

Dano u Rimu kod sv. Petra, dana 13. lipnja, na svetkovinu presv. Tijela i Krvi Kristove, godine 1974., jedanaeste našega pontifikata.

PAPA PAVAO VI.

AAS, 66 (1974) 308—311.